

danne Veistrækninger, som efter de stedlige Forhold hensigtsmæssigt besørjes kastede paa denne Maade samt paa Gangstier", saa tror jeg, at man saa meget som muligt har holdt fast paa, at Naturalarbejder maa være det Principale. Man kan dog ikke godt sige, at selv om Sogneraadet og Amtsrådet maatte finde, at Snekastningen paa visse Veistrækninger efter Stedets Forhold hensigtsmæssigt besørjes for Betaling, saa skulle de dog alligevel lade være at gjøre det, som efter Stedets Forhold er det hensigtsmæssigste, og gjøre det, som begge Parter ere paa det Næne med et mindre hensigtsmæssigt. Derfor ser jeg ikke rettere, end at det ærede Medlems Modstand mod Lovforslaget bunder egentlig i Mistillid til Sogneraadene og Amtsraadene kunde Subdium. Jeg skal hverken rose eller laste Sogneraadene eller Amtsraadene i deres Virksomhed, men blot sige saa meget, at det er aldeles nødvendigt, at man har saa meget Tidus til disse Institutioner, at man tør overlade til dem i saadanne Tilfælde at skønne over, hvad der er hensigtsmæssigt og rigtigst for Sagen. Jeg haaber derfor, at Thinget, forsaavidt som det følger det ærede Medlem, ikke har ladet sig overtale til at følge ham i at stemme mod Lovforslaget, men at de ville stemme for det.

Breinholt: Da jeg, som jeg begyndte at sige allerførst, ikke vilde overtale Nogen til at stemme imod eller følge mit Exempel, skal jeg ikke indlade mig videre paa en dybere Debat af Sagen, men kun tillade mig en lille Bemærkning overfor den meget ærede Ordførers Begyndelse af, hvorfor Landkommunalloven har undtaget Snekastningsarbejde fra alt andet Pligtarbejde. Hvis jeg forstod ham ret, udtalte den ærede Ordfører, at det simpelthen laa i, at det ikke var kommunalt Arbejde dengang, det var et Sognearbejde, derfor kunde Kommunerne ikke tage Bestemmelse i saa Henseende. Det er en Begrundelse, som for mig kunde være meget tiltalende, dersom jeg ikke vidste, at netop et saadant Pligtarbejde som Veiarbejde heller ikke var kommunalt, det var ogsaa Sognearbejde. I lige Maade var Stolearbejde Sognearbejde dengang, det var ogsaa Noget, der faldt paa de enkelte Sogne og ikke paa Kommunerne i deres Helhed. Hvor der var to Sogne, havde hvert Sogn sit. Derfor tror jeg ikke, at denne Begrundelse kan anses for tilstrækkelig.

Ordføreren (Steffensen): Maa jeg maaste blot endnu til disse sidste Uttrin- ger bemærke, at Forholdet med Snekastning

gen er jo det, at det, som det er nu, er fuldstændig antikveret, thi i Virkeligheden er det en Statslag, der udføres ved Høveri. Det var en ganske naturlig Ordning i 1799, thi da havde man lige faaet det almindelige Høveri reguleret, og det var i Grunden den nyeste og bedste Basis, at man paa lagde et Statshøveri. Men efter at man er kommen helt bort fra denne Opfattelse af Forholdene, og da der vel næppe er nogen Tvivl om, at naar vi skulle have en ny Regel, hvad vi jo skulle, saa maa vi henføre til kommunalt Arbejde det, der ikke bør være Statsarbejde længere, synes det mig dermed ogsaa givet, at saa maa vi træffe en Ordning, som netop giver de Afvigelser fra andet kommunalt Arbejde, som ere nødvendige efter Forholdene.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Till. C) vedtoges med 45 Stemmer mod 1.

Formanden: Lovforslaget gaar nu til Folkethinget for at fremmes der.

Der er ikke Mere paa Dagsordenen.

Næste Møde afholdes Fredag Kl. 1 1/2, og Dagsordenen er da:

Tredie Behandling af:

Forslag til Lov om anerkjendte Ohgefaskjer.

Mødet hævet Kl. 2. 35.